

вишь, и да укоряваш, или съ предобразован-
ны-ты си мысли, не е вѣроятно че ще ся пол-
зувашъ много отъ четеніе-то имъ : но ако ся
приближавашъ като усѣщашъ невѣжество-то
си и желаешъ усердно да приемишь впечатлѣ-
нія-та на небеснѣ-тѣ истинѣ, и съ дѣтин-
скѣ зависимость отъ Бога, то не щѣшь да
отидешъ на пусто. Спомни, че Христосъ го-
вори : “ който не приеме царство-то Божіе
като дѣте, не ще да влѣзе въ него ” (Мар.
10 ; 15). Пакъ нѣжный-тъ и съкрушенный-тъ
духъ предуготвя чудно челоуѣка въ това у-
пражнение : за това ся казува : “ на кого ще
погледна, освѣнь на смиренный-тъ, и на крот-
кий-тъ, на треперящій-тъ отъ слово-то ми ? ”
(Ис. 66 ; 2). “ Днеска ако чюете гласъ-тъ му
не ожесточавайте сѣрдце-то си както въ раз-
гнѣваніе-то, както въ день-тъ на искушеніе-то
въ пустынѣ-тѣ ” (Ис. 95 ; 8). Вѣра-та на
Писанія-та има единъ покоренъ, смиренъ и не-
зловивъ характеръ.

4. Чети Писанія-та съ тѣрпѣливо приле-
жаніе, като испытывашъ себеси, и като при-
способлявашъ на себеси прочитаемы-ты. Трѣ-
бува да ся запираме на прочетено-то мѣсто,
и тѣрпѣливо да разсуждавашъ на умъ-тъ си,
и най повече когато това мѣсто има непо-
средственно сношеніе съ ученіе-то и съ дѣян-
ніе-то на Евангеліе-то, или съ опытъ-тъ
на вѣрующы-ты. Длженствуваме така да ся
трудимъ за да разберемъ съвършенно мысль-
тѣ му, да намѣримъ каквѣ практическѣ пол-